

ΔΩΔΩΝΗ

Τ' ἄγια τὰ ἐρείπια τῆς παλιᾶς σεμνῆς Δωδώνης
 στὴ δόξα τὴν προφητικὴ ξαναγεννιοῦνται
 καὶ τῆς Φηγὸς τὴ λιγερότητα ὑψώνεις,
 — τῆς τυραννίας οἱ λογισμοὶ ὅθι σβιοῦνται —

ὦ πνέμα παλιό! τόσο πολὺ ξέρεις νάπλώνεις
 ἀχόρτια στὰ τετράπλευρα τῆς πλάσης,
 καὶ ἡ σκῆπη ἡ καλογερικὴ γιὰ νὰ λαγιάσεις
 σοῦ φτάνει αἰῶνες, τὰ φτερά ὡς μαζώνεις.

Κρυφὸ τοῦ Κόσμου στὴ Λεψίνα ἱερουργεῖς,
 μὲ τὸ Διόνυσον ἀγάλλιασες τὴν πλάση,
 μὲ τὸ Ναζαρινὸ τὸ Γολγοθᾶν ἀνέβης·

Καὶ θάρθει ἡ Νιότη, ποὺ ἄγρυπνα ἀκαρτέρει
 στὰ ὕψη τῆς Ζωῆς κεφαλόνερι
 νὰ ξέσπασες, γιὰ νὰ πιεῖ, γιὰ νὰ χορτάσει. (*)

Μπισσοῦνι 27—2—13

Κ. Κ.

(*) Τέτοιες μέρες πέρσυ τῆς Δωδώνης τὰ ἐρείπια καὶ τὰ
 παλιὰ τὰ δέντρα ἔπιναν αἷμα παλληκαρίσιο.

ΟΙ ΑΓΑΠΕΣ ΤΟΥ ΦΑΥΝΟΥ

1

Ἔλα γυνὴ στὴν ἀγκαλιά μου. Ἡ νύχτα πέρα ξεφυλάει...
 στεργνὲς ἀναλαμπὲς ἀφίνει καὶ πριζοτριβεὶ τὸ καντήλι·
 τὸ κέδρινό μου τὸ ρολοὶ μὲ πένθιμο ρυθμὸ χτυπάει
 κι' ἀπόμακρα μέσ' στὰ χωράφια οὐρλιάζουν ἄγρια οἱ σκύλοι.

Σὰν κάτι τι ν' ἀργοπεθαίνει τριγύρω μου. Ἔλα σιμά μου·
 τὰ κόκκινά σου δὸς μου χεῖλη, τὰ μάτια σου τὰ φλογισμένα,
 θέλω σὰ Βάκχη νὰ σὲ σφίξω στὴ διψασμένην ἀγκαλιά μου
 θέλω παράλυτος νὰ πέσω στὰ στήθεα σου τὰ πετρωμένα,

2

Τῆς χήρας τὸ παιδί στὸ πλάϊ, στὸ σπῖτι τὸ γειτονικό μας,
 ξεψύχησε δυὸ ὥρες τώρα καὶ ξαγρυπνοῦνε οἱ γειτόνοι...
 Ἔλα νὰ χύσωμε ἀγάπες, ζωὲς στὸ σπῖτι τὸ δικό μας,
 νὰ κυλιστοῦμε μέσ' στὴ νύχτα... Γιὰ κύττα πέρα ξημερώνει.

Θέλω μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὥρα, μέσ' στὸ νεκρὸ καὶ στὸ σκοτάδι,
 ζωὴ νὰ πάρω καὶ νὰ δώσω ἀπ' τὴν ψυχὴ σου κι' ἀπ' τὰ χεῖλη,
 νὰ λυώσω μ' ἓνα φίλημά σου καὶ μ' ἓνα σου χνουδάτο χᾶδι·
 τὴν ὥρα ποὺ μοιρολόγηνε καὶ ποὺ οὐρλιάζονε οἱ σκύλοι!

ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

AMORE NUOVO

1

Τὴν ὄψη σου τὸ σύννεφο τῆς θλίψης δὲ θὰ ἰσκιώνει
 καὶ ἀξέγνοιαστοὶ θὰ τρέχουμε στὰ δλανθισμένα πλάγια,
 μὲς στὶς βραγιὲς ποὺ τὸ ἄλκυο τὸ ρόδο ξεφαντώνει
 θὰ ζωντανεύεις τὸν νεῖρο καὶ θὰ μοῦ πλέχνεις μάγια.

Θὰ τρέχουμε, θὰ τρέχουμε κι ἂν κάποτε ἀποστάσεις,
 στὴ βρύση θὰ καθίσουμε κάτω ἀπὸ τ' ἄγρια κλώνια,
 νὰ σκύψεις, στὸ καθάριο τῆς κρουστάλλι νάγκαλιάσεις
 μιὰ ζωγραφιά ποὺ θάθελες ἴδια νὰ μένει αἰώνια!

2

Τριμυταφυλλένιος θάνατος τὸ δεῖλι στὴν ἡμέρα,
 μέσα σὲ ροδοκαταχνιὲς τὴν τύλιγε θλιμμένη,
 καὶ μεῖς περνούσαμε βουβοί, συλλογισμένοι ὡς πέρι,
 πὼς ἔχει δεῖλι καὶ ἡ ζωὴ τὸ φῶς τῆς ποὺ προσμένει.

Καὶ ὥσὰν γιὰ νὰ κρατήσουμε τὴν εὐτυχίαν αἰώνια,
 τὰ χέρια μας ἐπλέξαμε σφιχτὰ νὰ μὴ χωρίσουν,
 καὶ μεθυσμένοι ἐτρέξαμε στὸ δάσο ποὺ τὰ κλώνια
 χαμήλωναν μὲ τ' ἄνθια τοὺς γιὰ νὰ σὲ ἀναφιλῇσουν!

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΩΡΙΑ

Ἑλληνικὰ χωριά μὲ τ' ἀνθισμένα
 βουνά, μὲ τὶς πηγὲς σας τὶς δροσάτες,
 τοὺς νιοὺς τοὺς δυνατοὺς, καὶ τὶς ἀφράτες
 κόρες, ποὺ τὰ κορμιά τους τὰ γραμμένα
 γελοῖοι συρμοὶ δὲν τᾶχουν σπλαβωμένα,
 μὰ ρυθμικὲς στολές, χάρη γιομάτες,
 καὶ φουστανέλλες πεταχτὲς χιονάτες
 τοὺς τὰ κρατοῦν γερά κι ἀλαφρωμένα.
 Ἡ γῆ σας βλογημένη, πλουτοφόρα,
 ἄμετρα δίνει στὸν καθένα δῶρα.
 Μ' ἂν ἡ Πατρίδα θέλει, θὰ τὰρίσει
 — νὰ πᾶει ἐκεῖ ποὺ ἡ δόξα τῆς ὀρέξει...
 Ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ σὲ σᾶς ἀνθίζει
 ἀνόθευτη σὰν τὴ τριγύρω φύση!...

Καβάλλα

ΜΑΡΙΑ ΖΑΜΠΛΑ

ΡΟΔΟΠΗ

Ν. Ποριώτη: Ροδόπη, τραγωδία. Σχ. 8ο, σελ. 101,
 δρ. 3. Βιβλιοπώλης: Βασιλείου καὶ Κουκιάρας
 (δδὸς Σταδίου, 42), Ἀθήνα.